

her i Landet skulde indrette et militært Værn, men om den Maade, hvorpaa det skulde indrettes, og navnlig om den Form, som man da valgte. Det var altsaa en politisk Kamp og ikke en Kamp om den militære Realitet.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds udtalte igen sin Forskrækkelse over den Omlæggelse, der her var sket i Sammenligning med Ordningen af 1909. I 1909 samlede man Hovedmassen af Troppstyrken paa Sjælland, nu vilde man fordele den paa anden Maade, og det foranledigede store Udgifter. Man maa dog — det synes jeg ogsaa, at det ærede Medlem burde forstaa — til enhver Tid indrette sit Militærvæsen under Hensyn til de militærpolitiske Forhold i den Del af Verden, hvor vort Land er beliggende. Det gjorde man ogsaa i 1909, da man maatte tillægge de danske Farvande ind til Østersøen og de danske Øer en strategisk Betydning, som de ikke kan antages at have nu. Derfor gaar man nu til en Fordeling af Troppstyrkerne, som under Hensyn til begge Værns Værnekraft skal sikre mod Neutralitetskrænkelser paa samtlige vore Landsdele. Jeg kan ikke forstaa, at det kan fylde det ærede Medlem med Forfærdelse. Denne Forfærdelse maa i hvert Fald antages at være i høj Grad en politisk Art af Forfærdelse. Og de Anslag, man har lagt om disse Loves Gennemførelse, utvivlsomt inden mange Dage, vil vise sig at være ynkeligt mislykkede. Det nytter ikke, at man i denne Sammenhæng, naar man omtaler Venstres Fortid: overfor denne Sag, møder op med længst afdøde betydelige Mænd og citerer deres Opfattelse. Thi det er klart, at vel kan det ærede Medlem sætte sig ud over Tidens Realiteter, men det tør man ikke antage, at Fortidens Stormænd vilde have gjort. Naar det ærede 2det Medlem for 4de Kreds citerede Grundtvig, vilde det ærede Medlem, hvis han undersøgte Grundtvigs politiske Udviklingslinie, ganske sikkert finde, at der er ikke saadan udtalte Standpunkter indenfor hvert enkelt politisk og forfatningsmæssigt Omraade, at det er raadeligt for dem, der vil opkaste en Skanse at staa paa, at lade dette ske just ved Hjælp af Grundtvig.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds var saa inde paa en lang historisk Udvikling, der, saa vidt jeg forstod, drejede sig om Krimkrigen. Det forstod jeg af Aars-tallet. Men for øvrigt var den historiske Redegørelse, det ærede Medlem gav, et meget tydeligt Bevis for, at han staa i

et lige saa løst Forhold til den historiske Fortid som til Nutidens Begivenheder. Jeg skal derfor ikke i nogen Maade komme ind paa en længere Forhandling med det ærede Medlem om denne Sag og de Begivenheder, som dikterede de Standpunkter, ud fra hvilke man i den Periode handlede herhjemme. Hver Tid maa løse sine Opgaver ud fra de Betragtninger, som man maa tillægge særlig Vægt i Tiden. Derfor tror jeg ogsaa, at vi maa se paa det, vi her staa overfor, med Fremtiden for Øje, undersøge Karakteren af de Opgaver, som Fremtiden vil stille til Løsning, og søge at træffe Afgørelse af, i hvilket Omfang vi kan stille Midler til Raadighed til disse Opgavers Løsning. Det er det, der her sker, og det er i nøje Kontakt, vil jeg endnu en Gang hævde, med den Stilling til hele dette Spørgsmaal, der er indtaget fra fremragende socialdemokratisk Side, nemlig fra den svenske Statsminister Brantings. Det ærede Medlem ved jo meget vel, at Statsministeren stod ikke her paa denne Plads, hvor jeg nu staa, og talte om svensk Militærvæsen og svenske Muligheder i Fremtiden, naar Talen blev om internationale Forviklinger, der kunde føre til Krigsforanstaltninger. Det, som Branting talte om, var de smaa Staters Stilling i Folkeforbundet og deres Mulighed for hurtigere end de store Stater at naa til Afrustning. Hvis det ærede Medlem ikke ved det, vil han kunne skaffe sig det at vide ved at læse det nordiske interparlamentariske Mødes Forhandlinger. Det var i den Sammenhæng, Branting udtalte, at den, der vil leve, maa, selv om han er lille, ogsaa vise Villie til at leve. Og det er i samme Sammenhæng, at Statsminister Branting i den svenske Rigsdag for ganske nylig, da Afrustningsspørgsmaalet var paa Tale, udtalte, at hele dette Spørgsmaal, der naturligvis havde hans varme Sympati, som det har alles Sympati, maatte afgøres gennem internationale Overenskomster; det var ikke et Spørgsmaal, der kunde løses gennem enkelte Staters Initiativ. Saaledes ligger dette Forhold. Det nytter ikke, at det ærede Medlem protesterer, det kan det ærede Medlem ikke komme udenom. For øvrigt er det ganske ejendommeligt at se, at den Opgave, der var stillet Forsvarskommissionen, jo var denne: at tilvejebringe Forslag til en Militærordning, som svarede til Danmarks Stilling i Rækken af frie Nationer, og dette ekstra Politikorps til Indkaldelse ved visse Lejligheder, som Socialdemokraterne foreslaar, maa altsaa være det Militærvæsen,